

Målet blev indfriet!

Så er Lanzarote endnu engang overstået og jeg er ved igen at være klar til at tage kampen op mod endnu en omgang hård målrettet træning frem mod den 9. oktober hvor VM på Hawaii afvikles.. Siden Lanzarote har jeg forsøgt at holde "træningsfri" og har bare nydt livet af flere årsager.

Den ene er at jeg nu endelig har fundet mig en kæreste, Stine, som jeg gerne vil dele livet med og som får mig til at smile dagen lang. Den anden er at kroppen simpelthen har brug for en pause, sådan jeg ikke løber ind i skader – dog er det utrolig svært for mig at ligge stille, men jeg gør mit bedste☺..

Nå, men I skal ikke snydes..

Lanzarote 2010:

I år var havde Lisbeth, Poul Erik, Lasse, Søren og Jakob fra Tri-klubben også meldt sig til Lanzarote Ironman, som i år var mit 5 års jubilæum til Lanzarote Ironman. Det var en skøn oplevelse at dele "oplevelsen" med venner som delte samme passion for sporten som jeg.

Endnu bedre var det at jeg fik muligheden for at dele denne oplevelse med Nicolai, som igen har taget sporten op og som selv om han har lidt knæproblemer valgte at gennemfører løbet i en rigtig flot tid. Duncan som i sin tid startede "væddemålet" og som er min faste massør deltog også, men måtte desværre udgå pga dårlig mave. Men mon ikke han kommer igen☺.

Jeg havde mit faste heppehold med bestående af far, mor og søster. Stort tak til Jer for endnu engang at rejse med ud på endnu et eventyr. Der udover fik jeg utrolig mange sms'er og mails hjemme fra med div opmuntringer – TAK TAK for det. Det betyder meget og jeg værdsætter det meget.

Jeg havde dog kun to ting i hovedet og det var Stine og så billetten til Hawaii. Målet var at kvalificere mig til Hawaii (mor mener jo 3.gang er lykkens gang, så skal nok afsted igen☺) og så havde jeg en drøm om at komme på podiet i min aldersgruppe.

Men det skulle vise sig at blive sværere end forventet.

Det var den skønneste morgen i lang tid. Vinden som normalt plejer at udfordre alle på øen var i år helt rolig. Solen skinnede fra en skyfri himmel og varmen tog til i løbet af dagen. Kort sagt, så er det første gang jeg har oplevet så fantastisk et vejr på Lanzarote, men varmt var det.

Nerverne var på plads og jeg vidste med mig selv at det ville blive en god dag for min mavefornemmelse sagde mig at jeg var klar og at min form, trods den korte træning, var der hvor den skulle være.

Startskuddet gik og jeg sprang i vandet som en anden delfin og kæmpede mig ind i en flok som jeg følte jeg kunne hænge på. Fejlen var dog, at jeg blot svømmede efter de andre, hvorfor vi, hvis vi ikke var blevet stoppet af en kajak ville nå Fuerteventura uden at opdage det. Ingen orienterede sig, hvorfor vi svømmede forkert. Men derefter kom vi på sporet igen og så var det ellers fremad.

Efter lidt over en time var jeg på land og så var det cyklingen. Min "hjemmebane" og jeg havde fantastiske ben. Sprang på cykel og begyndte min evige jagt efter de forreste proffer.. Jeg overhalede flere og flere og pludselig kørte jeg forbi Ain-alar Juhanson, AKA Hulk.. Jeg tænkte det kan ikke være sandt for han har jo cyklet verdens hurtigste tid på en Ironman.. Men sandt var det og jeg fløj forbi. Efter nok mit livs mest veldisponeret cykling kom jeg til målstregen og skyndte mig at skifte til løb. (Ain-alar fortalte mig dog dagen efter, at han var gået total kold efter 2 timer på cyklen, hvorfor han valget at udgå.)

Da jeg løb ud var jeg nr. 22 samlet og nr. 2 i min aldersgruppe.. Jeg havde masser af overskud og grinede hele vejen ud af skiftezone. Skal jeg kun holde 4.30 min pr km. tænkte jeg. At tage 1. pladsen i min aldersgruppe viste sig pludselig muligt, tænkte jeg og satte mit tempo sådan jeg følte jeg kunne holde det hele vejen hjem. MEN MEN,

Pludselig slog min mave ud og jeg måtte på toilet i en fart. Jeg tabte værdifuld tid og skyndte mig videre. Men lidt efter var den gal igen. Maven var total ødelagt og jeg kunne

ikke længere optage væske eller gel. Mit tempo faldt og og pludselig var min indstilling, at nu handler det om overlevelse og ikke om at vinde.

På min sidste løbetur lå jeg stadig nr. 2, men kramperne og svimmelhed gjorde at jeg måtte holde et kort "pit-stop" hos den mest rationelle dame jeg kender – min mor.. Jeg fortalte at hvis jeg tog et skridt mere ville jeg besvime eller det føltes sådan og jeg havde svært ved at fokusere, for jeg følte ikke jeg var ved mit fulde fem. Ordren var at helbredet var vigtigere end løbet, så jeg måtte starte med at gå og så se hvad der skete. Som sagt så gjort.

Jeg begyndte at gå og synet af folk der væltede om på vejen, folk der kastede op i vildskab og folk der blev hentet af sanitetspersonalet gjorde ikke mine tanker bedre, men fast besluttede på at gennemfører, forsatte jeg ved at gå-løbe-gå-løbe.

Da jeg pludselig kunne se, at nu begyndte de andre i min aldersgruppe at indhente mig, besluttede jeg mig for at løbe det sidste stykke hjem. Quitting is not a option, tænkte jeg.

Da jeg løb over målstregen med Dannebrog hævet over hovedet og et skrig som beskrev den smerte og skuffelse som jeg havde over løbet, mærkede jeg virkelig hvorfor jeg dyrker denne sport. Jeg nyder jo at presse kroppen til det yderste og denne gang følte jeg at jeg nåede et skridt længere end sidst.

Det blev til en 7.plads i min aldersgruppe og en plads til Hawaii☺..

De andre fra Tri-klubben havde alle hver deres oplevelse af dette løb. Varmen tog hårdt på os alle, men for dem som ikke havde prøvet det før virkede det som en ekstra "modstander" som skulle besejres. Men efter at vi have talt løbet igennem, havde alle en god fornemmelse af deres præstation på denne dag.

Stort tillykke med endnu en Ironman i rygsækken. Kanon godt kæmpet til Jer alle.

Efter nu at have holdt lidt ferie er det på tide igen at tage kampen op med træningen. Så nu skal forberedelserne til Hawaii sættes igang og det starter med en tur til Frankrig med min kammerat Kim, hvor vi skal køre La marmotte lørdag den 3. juli 2010.

I hører fra mig☺